DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
14. juni 1989 *

I sag 219/87,

det nederlandske selskab **Hoogovens Groep BV,** IJmuiden (Nederlandene), ved advokaterne F. O. W. Vogelaar og L. H. van Lennep, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jacques Loesch, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Rolf Wägenbauer som befuldmægtiget, bistået af advokat Piet Vercruysse, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-centret, Kirchberg

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens generelle beslutning nr. 1434/87/EKSF af 20. maj 1987 om ophævelse af beslutning nr. 3424/86/EKSF om ændring af beslutning nr. 3485/85/EKSF om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for virksomhederne i jern- og stålindustrien,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden T. Koopmans, dommerne T. F. O'Higgins, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler og M. Diez de Velasco,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 1. marts 1989,

* Processprog: nederlandsk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 28. april 1989,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 15. juli 1987, har selskabet Hoogovens Groep BV (herefter benævnt »Hoogovens«) i medfør af EKSF-Traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning nr. 1434/87/EKSF af 20. maj 1987 om ophævelse af beslutning nr. 3424/86/EKSF om ændring af beslutning nr. 3485/85/EKSF om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 136, s. 39).

2 Ved beslutning nr. 3485/85/EKSF af 27. november 1985 (EFT L 340, s. 5) forlængede Kommissionen overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien for perioden fra 1. januar 1986 til 31. december 1987, for så vidt angår grupperne Ia, Ib, Ic, II, III, IV og VI. I beslutningens artikel 15, stk. 1, fastsattes betingelserne for overførsel af referencer inden for de to overgrupper af produktgrupper, nemlig Ia, Ib, Ic, II og III (overgruppe 1) samt III, IV og VI (overgruppe 2). Ifølge artikel 15, stk. 2, kunne Kommissionen tillade udveksling, salg eller overdragelse af referenceproduktioner og -mængder i tilfælde af lukning, salg eller overførsel af anlæg til et tredjeland efter den 1. januar 1980. Ifølge stk. 3 kunne Kommissionen i disse tilfælde tillade overførsel af referencerne for det pågældende anlæg inden for de i stk. 1 anførte to overgrupper.

3 Da produktgruppe Ic fra 1. januar 1987 ikke længere ville være underlagt kvotesystemet, og det derfor var ønskeligt at undgå forstyrrelser på stålmarkedet som følge af en kunstig forøgelse af referencerne for de produkter, der fortsat var omfattet af kvoter, ved en overførsel af referencer fra de produkter, der snart skulle liberaliseres, begrænsede Kommissionen ved beslutning nr. 3524/86/EKSF af 19.

november 1986 om ændring af beslutning nr. 3485/85/EKSF (EFT L 325, s. 35) med øjeblikkelig virkning muligheden for overførsel i henhold til artikel 15, stk. 1 og 3, i beslutning nr. 3485/85/EKSF til produkter fra grupperne Ia, Ib, II, III, IV og VI.

4 Ved beslutning nr. 3746/86/EKSF af 5. december 1986 om ændring af beslutning nr. 3485/85/EKSF (EFT L 348, s. 1) udelukkede Kommissionen gruppe Ic fra kvotesystemet.

5 Da Kommissionen konstaterede, at virkningerne af mulige referenceoverførsler fra gruppe Ic til andre grupper, som fortsat var omfattet af kvotesystemet, ikke var så alvorlige, at de kunne begrunde den foranstaltning, der var truffet ved beslutning nr. 3524/86/EKSF, ophævede Kommissoinen denne beslutning med tilbagevirkende gyldighed fra 19. november 1986, jfr. beslutning nr. 1434/87/EKSF.

6 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

7 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ved at vedtage den omtvistede beslutning gjorde sig skyldig i magtfordrejning over for sagsøgeren, idet Kommissionen undlod at fastsætte de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at virksomheden kunne opretholde sin forholdsmæssige markedsposition.

8 Som delvis monoproducent, hvis samlede referenceproduktion for 90%'s vedkommende ligger inden for to produktgrupper, kan sagsøgeren lige så lidt udnytte mulighederne for overførsel i henhold til artikel 15 i beslutning nr. 3485/85/EKSF som de monoproducenter, der er kendetegnet ved, at deres referenceproduktion inden for én produktgruppe udgør mindst 80% af deres samlede referenceproduktion. Følgelig bør sagsøgeren, for at kunne opretholde af sin markedsposition, behandles på samme måde som monoproducenterne. Mens der ifølge Kommissionens regler består mulighed for tilpasning, for så vidt angår monoproducenter, hvis for-

holdsmæssige markedsposition påvirkes af overførsler til den produktgruppe, de fremstiller, er der imidlertid ikke truffet tilsvarende foranstaltninger for sådanne delvise monoproducenter som sagsøgeren.

9 For at tage stilling til sagsøgerens anbringende om magtfordrejning må det afgøres, om Kommissionen ved vedtagelsen af den omtvistede beslutning udnyttede sine beføjelser for at nå et andet mål end det, hvortil beføjelserne blev givet.

10 Det skal i denne forbindelse undersøges, om formålet med den produktionskvoteordning, som Kommissionen under visse omstændigheder skal indføre i henhold til EKSF-Traktatens artikel 58, indebærer, at Kommissionen er forpligtet til at sikre, at virksomheder, der befinder sig i sagsøgerens situation, kan opretholde deres forholdsmæssige markedsposition.

11 Det bemærkes, at Domstolen allerede tidligere har fastslået, at de foranstaltninger, der træffes i medfør af artikel 58, skal gøre det muligt for den samlede jern- og stålindustri i Fællesskabet på kollektivt grundlag og ved fælles anstrengelser at imødegå en krisesituation fremkaldt af en efterspørgselsnedgang. Det følger heraf, at bestemmelsen ikke har til formål i en krisesituation at opstille et værn for virksomhederne mod følgerne af deres tidligere beslutninger på investerings- og produktionsområdet (dom af 7. juli 1982, Klöckner, sag 119/81, Sml. s. 2627, og dom af 11. maj 1983, Klöckner, sag 244/81, Sml. s. 1451).

12 Ordningen med overførsel af referencer fra en produktgruppe til en anden i henhold til beslutning nr. 3485/85/EKSF, hvis gyldighed aldrig er blevet anfægtet, fører uundgåeligt til en ændring af virksomhedernes forholdsmæssige markedsposition, for så vidt angår de af disse overførsler omfattede produktgrupper.

13 Det er alene med henblik på de virksomheder, der kun fremstiller et produkt, eller hvis referenceproduktion for en produktgruppe udgør mindst 80% af deres samlede referenceproduktion, at Kommissionen i henhold til artikel 15, stk. 1, har indført en bestemmelse, hvorefter den kan foretage de nødvendige tilpasninger,

såfremt den konstaterer, at der som følge af overførsel af referencer, jfr. artikel 15, stk. 1, er sket en væsentlig formindskelse af forholdet mellem på den ene side de pågældende virksomheders referencer og på den anden side referencerne for Fællesskabets øvrige virksomheder taget under ét.

14 Denne bestemmelse, der fraviger det almindelige produktionskvotesystem, er begrundet i hensynet til, at monoproducenten, der er et begreb, hvis indførelse i kvotesystemet og hvis definition ikke har givet anledning til kritik, befinder sig i en særlig situation, idet en sådan virksomhed ikke — som andre producenter, der normalt fremstiller mere end ét produkt — kan udnytte muligheden for overførsel i henhold til artikel 15 eller kun kan gøre det i stærkt begrænset omfang.

15 Der består ikke sådanne grunde for virksomheder, der ikke opfylder de særlige betingelser, der kendetegner monoproducenter, og Kommissionen var derfor ikke forpligtet til også at sikre den forholdsmæssige markedsposition for virksomheder, der befinder sig i sagsøgerens situation.

16 Det kan herefter fastslås, at Kommissionen ikke har begået magtfordrejning over for sagsøgeren ved ikke at sikre dennes forholdsmæssige markedsposition.

17 Følgelig bør sagsøgte frifindes.

Sagens omkostninger

18 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Koopmans O'Higgins

Mancini Schockweiler Diez de Velasco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. juni 1989.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

T. Koopmans
Formand for Sjette Afdeling